

tónleikur

Stuðulskonsernt hjá kórinum Cantabile:

Evnaríkir ungdómar á aðrari vangamynd

Ikki er ov nógv avgjört, um sagt verður, at stuðulskonserntirnar hjá kórinum Cantabile í Norðurlandahúsinum fyrri góðari viku síðani vóru fjølbroyttar og væl úr hondum greiddar. Har var eitt sindur av hvørjum – og allan vegin ígjøgnum vóru tað ungar og evnaríkar kreftir, ið sluppu framat

Hevði ongantíð hoyrt tónleikaverkið »Jesus og Makedonarin« í fullari longd – og

als ikki framført á palli – so tað var rættiliga upplagt, at ein lota mátti finnast næst-

siðsta vikuskiftið, tá Cantabile hevði stuðulskonsernt í Norðurlandahúsinum til frama fyrri Spania-ferðina í summar. Hepnaðist at fara til ta fyrri konsertina, ið var friggjakvøldið 28. apríl.

At karmurin var eitt sindur øðrvísi, enn hann vanliga er, tá eitt soverðið verk er á skránni, gjørdi avgjört ikki upplivingina nakað verri, tí alt ov ofta hava vit hug at seta alt í básar, so hetta og hatta verður fyrri seg. Á konsertini var kvinnukór, visusangur, bluestónleikur og so sjálv-

sagt »Jesus og Makedonarin«, og hóast ymiskir tættir, so hekk øll konsertin væl saman – tú visti ju av frammánundan, at tað ikki bert snuði seg um, at fólk skuldu sita still og halda sin munn, til alt var liðugt á pallinum, just tí innihaldið var so blandað.

Cantabile legði fyrri

Kórið hjá Paula í Sandagerði, Cantabile, ið eftirhondini hevur nokur ár á baki, legði lunnarnar undir konsertini við einari stuttari framfærslu, ið var undir leiðslu av finnanum Jani Siven, ið var komin til Føroya at leggja teimum lag á við ræddarvenjing og øðrum.

Framfærd vóru nokur »typisk« Cantabile-verk, ið kórið kom sera væl frá. Kendist kanska eitt sindur fremmant at siggja finnan stjórna kórinum, men sum heild tóktist kórið fylgja honum væl.

Toppurin á hesum fyrstaumfarinum var spiritualurin »He had to run«. Noomi Andresen legði solorødd til verkið, og hesum kom hon sera væl frá – hetta var akkurat nakað fyrri hana, og tað bæði sást og hoyrdist.

Cantabile endaði sin part við at fara kvøðandi »Regin smíð« av pallinum. Tú hevði væntað tær at hoyrt eitt sindur meira frá kórinum, men ta so nógv annað var á skránni, vóru helst ikki stundir til tess.

Øðrvísi visusangur

Einki var at fara skeivur av, at Janus Trugvason og Tór Verland Johansen – tað er manningin í minibólkinum Safir – njóta at uppraðka. Og teir njóta at fáa fjøldina við sær.

Hetta eydnaðist teimum eisini sera væl hetta friggjakvøldið í Norðurlandahúsinum – longu frá fyrstu løtu. Janus hevði fingið sær nakað av royki í gittaranum, og hesum gjørdi teir eitt sindur burturur, aðrenn teir lögdu fyrri við sínari skrá.

Her var talan um eitt sindur øðrvísi visusang, enn tú ert vanur at hoyra hann. Og heldur ikki var tað bara visusangur, ið var á skránni. Janus er tryggur á gittaranum, og Tór Verland má so sigast at vera ótrúliga fjølbroyttur á

celloini, ið varð brukt til solo-spæl, bassspæl og hvørt av sinum – tú fekt eina heilt aðra fatan av hesum fjøðfari, enn tú hevði frammánundan, og ikki var heilt fritt, at tú hevði Niels Henning Ørsted Pedersen í huganum...

Havi ið øðrum ummáli sæð kritikk av Safir, tí teir framfærdi lagið »Høgra jam«, ið als ikki skuldi hoska til restina av skránni fyrri konsertina. Sjálvur legði eg hvørki merki til nakað ljótt ella fult í hesum lagi, men ikki er óhugsandi, at onkur letur tankarnar fjakka – og fangar seg sjálfan í at hugsa tað ringasta – ella tað besta...

Sama ger. Teir báðir hugtøku fjøldina og fingi væl burturur. Meginparturin av tí, teir høvdu á skránni, var egði tilfar, og væl duga teir at fáa burturur, tveir einir á palli.

Sanniliga eitt stórverk

Spenningin var stóru, nú »Jesus og Makedonarin« stóð næstur á skránni. Visti av, at brasilianski balletinstruktørin Helena Alemany hevði havt ein fingur við í spælinum, og at meira liv fór at vera yvir framfærsluni, enn tað hevði verið fyrr.

Tað skuldi eisini visa seg, at so var. Í mun til fyrr, tá solistarnir bara stóðu og sungu, og kórið stóð aftanfyrri, var nú rættiligt liv á pallinum. Øll, ið vóru á pallinum, høvdu ein ella annan leiklut, og tað tóktist sum bæði solistar og kórsangarar trivust væl í hesum. Heldur ikki tóktist tað darva nekrum, at annað enn bert sangframfærslan var at hugsa um.

»Jesus og Makedonarin«, ið Sigmund Poulsen hevur skrivað orðini til og Pauli í Sandagerði hevur sett lag til, var sanniliga eitt stórverk – og kanska ikki bert eftir okkara mætistokki. Ikki er vanligt at siggja og hoyra føroyingar framføra eitt føroyskt

Noomi Andresen sang »He had to run«, so tað bæði sást og hoyrdist, at hetta var akkurat nakað fyrri hana

Allan Dalsgarð í sangleiklutinum sum Jesus

